

си мислила съ стиснати устни, докато бѣше го чакала, и Ройдювица, защото бѣше чула вече да приказватъ, че „Ройдювата клочка мжтѣла златни яйца“. Нека си дойде Ройдю, — мислѣше си Ройдювица, — той ще дойде дохакъ на всички. Все пакъ станалото си бѣше станало — срамътъ бѣше голѣмъ. Когато клочката излѣзѣше на двора, Ройдювица я погваше съ камъни. Съ почернѣлъ гребенъ, разрошена и тукъ-тамہ оскубана, тя не приличаше на кокошка, а на вампирясала вещица. „Миналата година пропѣ като пѣтелъ, — мислѣше си Ройдювица. — Да бѣхъ я заклала я! И да земе да се разклучи чакъ сега по харманъ“. Кокошката я гледаше отдалечъ и обръщаше къмъ нея ту едното си, ту другото си око.

Ройдювица забрави за всичко, когато видѣ Ройдю да влиза вкжщи. Каточе не бѣше той, а другъ, чуждъ човѣкъ. Якъ човѣкъ го знаеше, отъ малко не вземаше, какво да е не можеше да го повали, а сега бѣше посърналъ, погледътъ му се изкривилъ, очитѣ му горятъ като отъ треска. И мълчи, нищо не казва. Единъ-два пжти само я попита.:

— Дохожда ли нѣкой отъ батюви? Я буля, я децата. Ако сж ти искали нѣщо, да имъ си дала. Да не си ги върнала праздни.

Тя не разбираше защо той говори тъй. Болень бѣше, това се виждаше. Презъ нощта